

Arrest

nr. 99 716 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent gehuwd en heeft twee minderjarige kinderen. U was woonachtig in Leninskoje, een voorstad van Bishkek.

U verliet Kirgizië, samen met uw gezin, vanwege het interetnisch geweld dat uitbrak na de revolutie van 07/04/2010.

Uw echtgenoot S. G. (...) (O.V. X) en u werkten op de markt van Maevka. Jullie hadden er een standplaats waar jullie voedsel verkochten. Toen jullie op 19/04/2010 op de markt arriveerden vernamen jullie dat er rellen waren uitgebroken en dat er een menigte op weg was naar de markt. Jullie verlieten hierop de markt, haalden de kinderen van school en brachten hen naar een familielid in Bishkek. Later zouden jullie vernemen dat jullie standplaats en de opgeslagen goederen volledig vernield werden.

Ondertussen hadden jullie gehoord dat de menigte verder zou trekken naar Bishkek om de stad te beroven. Uw man en u keerden nog snel naar jullie huis in Leninskoje om jullie spullen te pakken. Leninskoje was al afgezet door de politie. Een woedende menigte probeerde het dorp binnen te dringen. Uw man bleef, net als de andere mannen, achter om Leninskoje te verdedigen. Uzelf vertrok diezelfde dag nog (de 19de) naar Bishkek.

In de ochtend van 20/04/2010 overspoelde een grote menigte uw straat in Leninskoje. De huizen van niet-etnische Kirgiezen werden gemarkeerd en vervolgens binnengevallen. Ook in uw huis viel men binnen. Uw man werd geslagen en men eiste van u de documenten van het huis. Deze documenten waren een dag eerder al door u meegenomen. Uw huis werd vervolgens in brand gestoken.

Uw man werd uiteindelijk door een buurman naar het ziekenhuis bracht. Hij wilde er echter niet blijven en vervoegde u en de kinderen in Bishkek. Hij werd er enige tijd thuis verzorgd. Toen u voldoende was hersteld ging hij langs uw huis in Leninskoje. Het bleek dat onbekenden uw grond hadden bezet. Zij hadden er een tent opgeslagen en verbleven er. Uw man probeerde met hen te onderhandelen maar ze reageerden agressief. U keerde enkel malen terug naar uw huis maar steeds zonder resultaat. Naar aanleiding van de feiten werd er klacht ingediend bij het parket. Een strafzaak werd opgestart maar dit bleek slechts een formaliteit. In werkelijkheid werd er niets ondernomen.

Op 05/06/2012 werd u in Bishkek ontvoerd door drie Kirgizische mannen. Zij namen u mee naar een plaats buiten de stad en sloegen er u. De mannen drongen er bij u op aan dat uw man niet meer naar de politie zou gaan om uw grond te herwinnen. Daarna werd u achtergelaten. U kwam te voet terug naar huis.

Vanwege deze feiten besloten jullie Kirgizië te verlaten. Op 16/08/2010 vertrokken jullie uit Bishkek met de trein naar Samara (Russische Federatie). Daar verbleven jullie anderhalve week bij een kennis. Vervolgens werden jullie met een personenwagen naar Moskou gebracht. In Moskou verbleven jullie niet. Op dezelfde dag van aankomst namen jullie een reisbus naar Leipzig. Jullie gebruikten hierbij valse documenten die door een smokkelaar waren bekomen. Na aankomst in Leipzig werden jullie tot slot door een smokkelaar met een personenwagen naar Brussel gebracht. Op 30/08/2010 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot S. G. (...) (O.V. 6.677.793). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin het land zijn ontvlucht naar aanleiding van de gebeurtenissen op 20/04/2010. Op die dag zou een grote menigte de huizen van niet-etnische Kirgizië in uw straat in het dorp Leninskoje hebben aangevallen. U verklaarde dat enkel uw straat, die een tiental huizen zou bevatten en zich aan de rand van het dorp bevindt (CGVS p.8; CGVS S.T.(...) p.5), werd aangevallen. In de rest van het dorp zou de menigte niet zijn geweest. Bij deze aanval zou uw huis en dat van twee andere Russische families zijn verwoest. Uw grond zou hierna door vreemden zijn bezet.

Nu, deze verklaringen vinden geen ondersteuning in de informatie die het Commissariaat-generaal inzamelde over de gebeurtenissen in het dorp Leninskoje (en omgeving) in de periode van 19/04/2010 tot 20/04/2010. Uit deze informatie blijkt dat vele en diverse bronnen melding maakten van de conflicten tussen dorpsbewoners en landbezitters in het dorp Leninskoye. Deze conflicten werden echter enkel gesitueerd op 19/10/2010. Er werd geen informatie gevonden dat op 20/04/2010 een aanval heeft plaatsgevonden waarbij Leninskoye of delen ervan gevisieerd of getroffen werden. Deze informatie wijst er eerder op dat de situatie in Leninskoye tegen de avond van 19/04/2010 genormaliseerd was. U werd dan ook gevraagd om van het tegendeel zelf bewijs aan te brengen. U beweerde hierop dat dergelijk bewijs niet voorhanden is en dat zelfs over de gebeurtenissen in Maevka niet in de kranten geschreven werd (CGVS p.11). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal

blijkt dat dit niet het geval is en dat over de gebeurtenissen in Maevka en Leninskoye op 19/10/2010 wel degelijk verslag werd uitgebracht.

Daarbij aansluitend werd vastgesteld dat u en uw vrouw onvoldoende informatie konden geven over de situatie van jullie straat en dorp na de gebeurtenissen van april. Zo kon uw echtgenote niet verduidelijken of huizen van niet-etnische Kirgiezen, gelegen in andere straten van het dorp, ook waren gemarkeerd en aangevallen. Zij wist enkel dat dit in jullie straat zo was gebeurd. Zij verklaarde daarbij niet te weten welke schade de rest van het dorp geleden heeft. Zij vermoedde slechts dat deze groot was (CGVS S.T.(...) p.6). U beweerde dan weer dat enkel in uw straat de huizen van niet-etnische Kirgiezen werden gemarkeerd. U ontkende dat dit ook had plaatsgevonden in de rest van het dorp (CGVS p.8).

Verder konden jullie geen van beide informatie verschaffen over het lot van de twee andere Russische families die in jullie straat woonden. Zoals eerder aangegeven zou deze straat slechts een tiental huizen tellen. Jullie kenden daarbij de familienamen van deze families niet (CGVS p.9; CGVS S.T.(...) p.5). Jullie wisten dat hun huizen eveneens in brand waren gestoken maar jullie wisten niet of zij, zoals u, eveneens op 20/04/2004 in de straat aanwezig waren geweest en aangevallen waren geweest (CGVS p.11, CGVS S.T.(...) p.5).

Dit gebrek aan informatie over uw Russische bureu en over het dorp in het algemeen is echter onaannemelijk. Dit te meer aangezien u na 20/04/2004 in de buurt bleef wonen (Bisjkek) en meermaals naar het dorp terugkeerde. U zou zich daarbij hebben geïnformeerd over de situatie. Zo wist u dat ook de huizen van andere minderheden (Oezbeken en Turken) waren gemarkeerd (CGVS p.8, 13). De vaststelling dat u gerechtelijke stappen ondernam tegen hetgeen u overkomen was, maakt het bovendien des ter belangrijker om op de hoogte te zijn van soortgelijke incidenten bij anderen.

Tot slot bleek dat u ook de identiteit van de personen die uw land bezet hadden én die verantwoordelijk zouden zijn voor de ontvoering van uw vrouw niet kende. U beweerde dat daarbij dat u niet naar hun identiteit had geïnformeerd aangezien dit u niet interesseerde (CGVS p.14). Een dergelijke houding staat echter haaks op uw vrees voor vervolging.

Wat de aangebrachte documenten betreft dient te worden gesteld dat zij slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in geval zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarbij blijkt uw kennis van de inhoud van deze documenten onvoldoende te zijn. Zo bleek u aangaande het medische attest, dat zou attesteren dat er op 20/04/2010 een medische onderzoek zou hebben plaatsgevonden waarbij meerdere verwondingen op uw lichaam werden vastgesteld, niet te weten dat het onderzoek werd uitgevoerd door een forensisch expert. Het onderzoek werd daarbij luidens het attest uitgevoerd in het Republikeins Bureau van de Forensische Expertise. Toen u hierop gewezen werd en u gevraagd werd waarom het onderzoek door een dergelijke expert werd uitgevoerd kon u hier geen verduidelijking in geven (CGVS p.12-13). Daarnaast vermeldt het attest dat u deze verwondingen, naar uw verklaringen, opliep nadat u op 20/04/2010 omstreeks 10.00-11.00u was geslagen door onbekenden van Aziatische origine. Uzelf beweerde echter tijdens uw gehoor dat u het tijdstip van de aanval niet kan geven. Dit omdat u destijds niet de mogelijkheid had gehad om op uw klok te kijken. U wist dat het in de voormiddag was gebeurd maar wanneer kon u niet exact zeggen. U had dit nooit geweten. U gaf aan dat het misschien van 8.00-9.00u of van 9.00-10.00 was (CGVS p.9). U werd aldus gewezen op de inhoud van het medisch attest en ontkende eerst dat deze informatie (tijdstip van aanval) vermeld staat op het attest. Daarna, toen u hier voor de tweede maal op gewezen werd, beweerde u dat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS p.13). Deze vaststellingen geven er aanleiding toe ernstig te twifelen aan de authenticiteit van dit document en doet in het algemeen afbreuk aan de aannemelijkheid van de andere door u aangebrachte bewijselementen inzake de verklaarde asielproblemen.

Wat betreft het attest van de brandweer werd evengoed een opvallende vaststelling gedaan. Dit attest, dd.27/05/2010, stelt dat uw huis op 20/04/2010 in brand was gestoken. Het vermeldt daarbij dat de schade 90% van uw eigendom en inboedel bedraagt. Uzelf beweerde dat alles werd vernietigd en de schade 100% bedroeg (CGVS p.13). U werd op deze discrepantie gewezen en gaf aan niet te weten hoe de specialist van de brandweer de schade had berekend (en bij het getal 90 kwam). Dit gebrek aan kennis/inzicht doet echter wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft het attest van het parket dat in korte bewoordingen stelt dat er een strafzaak werd geopend vanwege de brandstichting van uw huis en uw mishandeling door personen van Aziatische origine dient te worden gesteld dat dit document op zich niet in staat is de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Tot slot werd vastgesteld dat ook uw verklaarde reisroute niet weet te overtuigen. U beweerde dat u vanuit Bishkek naar Samara was gereisd. Na een verblijf van anderhalve week in Samara werd u naar Moskou gebracht. Vanuit Moskou namen jullie een reisbus naar Leipzig. Jullie passeerden hierbij Polen. U verklaarde dat de eindbestemming van de reisbus Frankfurt am Main was maar dat jullie uitstapten in Leipzig. Vanuit Leipzig zouden jullie vervolgens naar België zijn gebracht (CGVS p.4-5).

Welnu er wordt vastgesteld dat u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wars van deze gedetailleerde reisroute, beweerde niet te weten hoe verder was gereisd vanuit Samara. U gaf aan helemaal niet te weten welke plaatsen u was gepasseerd op uw weg tussen Samara en Brussel (DVZ punt 34). Nochtans beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u onderweg door de smokkelaar was gezegd dat u in Leipzig was toegekomen (CGVS p.6). U werd er op gewezen dat u eerder geen beschrijving van uw reisweg kon geven. U beweerde hierop niet te weten waarom u dit niet gedaan had. Verder beweerde u dat u was gereisd gebruik makend van valse paspoorten. Deze zouden zijn geregeld door de smokkelaar. Welnu, er werd vastgesteld dat u geen informatie kon geven over deze paspoorten. U wist niet door welk land ze waren uitgereikt, op welke identiteit ze stonden, en of zij een visum bevatten. U beweerde daarbij dat er geen afspraken waren gemaakt met de smokkelaar mocht de vervalsing aan de grens aan het licht zijn gekomen. Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die werden gebruikt, niet geloofwaardig.

Ter voorbereiding van uw gehoor werd tot slot vastgesteld dat er in het paspoort van uw vrouw in- en uitreisstempels staan van de Russische Federatie. Deze dateren van 2005 en 2006. U werd aldus de vraag gesteld of uw echtgenote ooit in de Russische Federatie had verbleven. U beweerde dat zij er één à twee keer is geweest, u vermoedde in 2006. U beweerde dat zij destijds voor haar werk, zij handelde in goederen, naar de Russische Federatie was geweest (CGVS p.3). Welnu, ook uw echtgenote werd vervolgens de vraag gesteld of zij ooit in de Russische Federatie was geweest. Zij ontkende tot drie maal toe dat zij, buiten de transit op jullie weg naar België, ooit in de Russische Federatie had verbleven. Toen zij op de stempels in haar paspoort werd gewezen beweerde ze dat zij vergeten was dat zij inderdaad in 2006 in de Russische Federatie was geweest. Zij beweerde hierover dat zij toen op bezoek was geweest bij uw vader. Zij beweerde dat dit de enige reden was geweest van haar bezoek aan de Russische Federatie. Dit is opnieuw strijdig met uw verklaringen dat zij voor haar werk was gegaan. Zij werd ook hier op gewezen en beweerde dat zij inderdaad ook voor goederen naar de Russische Federatie was gegaan maar dat zij meestal op bezoek was gegaan bij haar vader (CGVS S.T.(...) p.2-3).

Deze vaststellingen wijzen op manifeste wijze op de onbetrouwbaarheid van jullie verklaringen.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De attesten van de brandweer, het parket en de forensische expertise werden hierboven al aangehaald. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, het paspoort van uw vrouw, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van uw gezin, de bewijzen van het Kirgizisch staatsburgerschap van uw kinderen, uw militair boekje, uw diploma middelbaar onderwijs, uw opleidingscertificaat van een professionele technische vorming, het opleidingscertificaat van uw vrouw, het konsomolboekje van uw vrouw, de doopattesten van uw kinderen, de overeenkomst van de schenking van uw huis, het technisch paspoort betreffende de onroerende goederen van uw vrouw en het huisboekje leveren geen van alle bewijs van de problemen die uw gezin zou hebben gekend."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, S. G., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 117 437. Bovendien wijst de Raad erop dat

verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 21 december 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 99 715 van 25 maart 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan S. G. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent gehuwd en heeft twee minderjarige kinderen. U was woonachtig in Leninskoje, een voorstad van Bishkek.

U verliet Kirgizië, samen met uw gezin, vanwege het interetnisch geweld dat uitbrak na de revolutie van 07/04/2010.

Uw echtgenote S. T. (...) (O.V. 6.677.793) en u werkten op de markt van Maevka. Jullie hadden er een standplaats waar jullie voedsel verkochten. Toen jullie op 19/04/2010 op de markt arriveerden vernamen jullie dat er rellen waren uitgebroken en dat er een menigte op weg was naar de markt. Jullie verlieten hierop de markt, haalden de kinderen van school en brachten hen naar een familielid in Bishkek. Later zouden jullie vernemen dat jullie standplaats en de opgeslagen goederen volledig vernield werden.

Ondertussen hadden jullie gehoord dat de menigte verder zou trekken naar Bishkek om de stad te beroven. Uw vrouw en u keerden nog snel naar jullie huis in Leninskoje om jullie spullen te pakken. Leninskoje was al afgezet door de politie. Een woedende menigte probeerde het dorp binnen te dringen. U bleef, net als de andere mannen, achter om Leninskoje te verdedigen. Uw vrouw vertrok diezelfde dag nog (de 19de) naar Bishkek.

In de ochtend van 20/04/2010 overspoelde een grote menigte uw straat. De huizen van niet-etnische Kirgiezen werden gemarkeerd en vervolgens binnengevallen. Ook in uw huis viel men binnen. U werd geslagen en men eiste van u de documenten van het huis. Deze documenten waren een dag eerder al door uw vrouw meegenomen. Er werden vernielingen aangebracht in het huis en er werden spullen gestolen. Uw huis werd vervolgens in brand gestoken. U wist te ontsnappen en vluchtte naar de binnenplaats. Daar werd u echter opnieuw gegrepen en geslagen. U verloor daarbij het bewustzijn.

Toen u bijkwam bevond u zich in de wagen van uw buurman die u naar het ziekenhuis bracht. U wilde er echter niet blijven en vervoegde uw vrouw en kinderen in Bishkek. U werd er enige tijd thuis verzorgd. Toen u voldoende was hersteld ging u langs uw huis in Leninskoje. Het bleek dat onbekenden uw grond hadden bezet. Zij hadden er een tent opgeslagen en verbleven er. U probeerden met hen te onderhandelen maar ze reageerden agressief. U keerde enkel malen terug naar uw huis maar steeds zonder resultaat.

U vernam dat de brandweer, die de brand in uw huis geblust had, klacht had ingediend bij het parket. U wendde zich hierna tot het parket, bevestigde de feiten (de brand, uw mishandeling op 20/04/2010 alsook de bezetting van uw grond hierna) en vroeg om een strafzaak te beginnen. Deze werd hierna effectief geopend. Er werd u echter bij gezegd dat er een lange wachtlijst was en dat u de zaak beter kon vergeten.

Op 05/06/2012 werd uw vrouw in Bishkek ontvoerd door drie Kirgizische mannen. Zij namen haar mee naar de bergen buiten de stad en folterden haar. De mannen drongen er bij uw vrouw op aan dat u niet meer naar de politie zou gaan om uw grond te herwinnen. Daarna werd uw vrouw achtergelaten. Zij kwam te voet terug naar huis.

Vanwege deze feiten besloten jullie Kirgizië te verlaten. Op 16/08/2010 vertrokken jullie uit Bishkek met de trein naar Samara (Russische Federatie). Daar verbleven jullie anderhalve week bij een kennis. Vervolgens werden jullie met een personenwagen naar Moskou gebracht. In Moskou verbleven jullie niet. Op dezelfde dag van aankomst namen jullie een reisbus naar Leipzig. Jullie gebruikten hierbij valse documenten die door een smokkelaar waren bekomen. Na aankomst in Leipzig werden jullie tot slot door een smokkelaar met een personenwagen naar Brussel gebracht. Op 30/08/2010 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen,

niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u en uw gezin het land zijn ontvlucht naar aanleiding van de gebeurtenissen op 20/04/2010. Op die dag zou een grote menigte de huizen van niet-etnische Kirgizien in uw straat in het dorp Leninskoje hebben aangevallen. U verklaarde dat enkel uw straat, die een tiental huizen zou bevatten en zich aan de rand van het dorp bevindt (CGVS p.8; CGVS S.T.(...) p.5), werd aangevallen. In de rest van het dorp zou de menigte niet zijn geweest. Bij deze aanval zou uw huis en dat van twee andere Russische families zijn verwoest. Uw grond zou hierna door vreemden zijn bezet.

Nu, deze verklaringen vinden geen ondersteuning in de informatie die het Commissariaat-generaal inzamelde over de gebeurtenissen in het dorp Leninskoje (en omgeving) in de periode van 19/04/2010 tot 20/04/2010. Uit deze informatie blijkt dat vele en diverse bronnen melding maakten van de conflicten tussen dorpsbewoners en landbezitters in het dorp Leninskoye. Deze conflicten werden echter enkel gesitueerd op 19/10/2010. Er werd geen informatie gevonden dat op 20/04/2010 een aanval heeft plaatsgevonden waarbij Leninskoye of delen ervan gevisieerd of getroffen werden. Deze informatie wijst er eerder op dat de situatie in Leninskoye tegen de avond van 19/04/2010 genormaliseerd was. U werd dan ook gevraagd om van het tegendeel zelf bewijs aan te brengen. U beweerde hierop dat dergelijk bewijs niet voorhanden is en dat zelfs over de gebeurtenissen in Maevka niet in de kranten geschreven werd (CGVS p.11). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat dit niet het geval is en dat over de gebeurtenissen in Maevka en Leninskoye op 19/10/2010 wel degelijk verslag werd uitgebracht.

Daarbij aansluitend werd vastgesteld dat u en uw vrouw onvoldoende informatie konden geven over de situatie van jullie straat en dorp na de gebeurtenissen van april. Zo kon uw echtgenote niet verduidelijken of huizen van niet-etnische Kirgiezen, gelegen in andere straten van het dorp, ook waren gemarkeerd en aangevallen. Zij wist enkel dat dit in jullie straat zo was gebeurd. Zij verklaarde daarbij niet te weten welke schade de rest van het dorp geleden heeft. Zij vermoedde slechts dat deze groot was (CGVS S.T.(...) p.6). U beweerde dan weer dat enkel in uw straat de huizen van niet-etnische Kirgiezen werden gemarkeerd. U ontkende dat dit ook had plaatsgevonden in de rest van het dorp (CGVS p.8).

Verder konden jullie geen van beide informatie verschaffen over het lot van de twee andere Russische families die in jullie straat woonden. Zoals eerder aangegeven zou deze straat slechts een tiental huizen tellen. Jullie kenden daarbij de familienamen van deze families niet (CGVS p.9; CGVS S.T.(...) p.5). Jullie wisten dat hun huizen eveneens in brand waren gestoken maar jullie wisten niet of zij, zoals u, eveneens op 20/04/2004 in de straat aanwezig waren geweest en aangevallen waren geweest (CGVS p.11, CGVS S.T.(...) p.5).

Dit gebrek aan informatie over uw Russische burens en over het dorp in het algemeen is echter onaannemelijk. Dit te meer aangezien u na 20/04/2004 in de buurt bleef wonen (Bisjkek) en meermaals naar het dorp terugkeerde. U zou zich daarbij hebben geïnformeerd over de situatie. Zo wist u dat ook de huizen van andere minderheden (Oezbeken en Turken) waren gemarkeerd (CGVS p.8, 13). De vaststelling dat u gerechtelijke stappen ondernam tegen hetgeen u overkomen was, maakt het bovendien des te belangrijker om op de hoogte te zijn van soortgelijke incidenten bij anderen.

Tot slot bleek dat u ook de identiteit van de personen die uw land bezet hadden én die verantwoordelijk zouden zijn voor de ontvoering van uw vrouw niet kende. U beweerde dat daarbij dat u niet naar hun identiteit had geïnformeerd aangezien dit u niet interesseerde (CGVS p.14). Een dergelijke houding staat echter haaks op uw vrees voor vervolging.

Wat de aangebrachte documenten betreft dient te worden gesteld dat zij slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in geval zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarbij blijkt uw kennis van de inhoud van deze documenten onvoldoende te zijn. Zo bleek u aangaande het medische attest, dat zou attesteren dat er op 20/04/2010 een medische onderzoek zou hebben plaatsgevonden waarbij meerdere verwondingen op uw lichaam werden vastgesteld, niet te weten dat het onderzoek werd uitgevoerd door een forensisch expert. Het onderzoek werd daarbij luidens het attest uitgevoerd in het Republikeins Bureau van de Forensische Expertise. Toen u hierop gewezen werd en u gevraagd werd waarom het onderzoek door een dergelijke expert werd uitgevoerd kon u hier geen verduidelijking in geven (CGVS p.12-13). Daarnaast vermeldt het attest dat u deze verwondingen, naar uw verklaringen, opliep nadat u op 20/04/2010 omstreeks 10.00-11.00u was geslagen door onbekenden van Aziatische origine. Uzelf beweerde echter tijdens uw gehoor dat u het tijdstip van de aanval niet kan geven. Dit omdat u destijds niet de mogelijkheid had gehad om op uw klok te kijken. U wist dat het in de voormiddag was gebeurd maar wanneer kon u niet exact zeggen. U had dit nooit geweten. U gaf aan dat het misschien van 8.00-9.00u of van 9.00-10.00

was (CGVS p.9). U werd aldus gewezen op de inhoud van het medisch attest en ontkende eerst dat deze informatie (tijdstip van aanval) vermeld staat op het attest. Daarna, toen u hier voor de tweede maal op gewezen werd, beweerde u dat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS p.13). Deze vaststellingen geven er aanleiding toe ernstig te twijfelen aan de authenticiteit van dit document en doet in het algemeen afbreuk aan de aannemelijkheid van de andere door u aangebrachte bewijselementen inzake de verklaarde asielproblemen.

Wat betreft het attest van de brandweer werd evengoed een opvallende vaststelling gedaan. Dit attest, dd.27/05/2010, stelt dat uw huis op 20/04/2010 in brand was gestoken. Het vermeldt daarbij dat de schade 90% van uw eigendom en inboedel bedraagt. Uzelf beweerde dat alles werd vernietigd en de schade 100% bedroeg (CGVS p.13). U werd op deze discrepantie gewezen en gaf aan niet te weten hoe de specialist van de brandweer de schade had berekend (en bij het getal 90 kwam). Dit gebrek aan kennis/inzicht doet echter wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft het attest van het parket dat in korte bewoordingen stelt dat er een strafzaak werd geopend vanwege de brandstichting van uw huis en uw mishandeling door personen van Aziatische origine dient te worden gesteld dat dit document op zich niet in staat is de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Tot slot werd vastgesteld dat ook uw verklaarde reisroute niet weet te overtuigen. U beweerde dat u vanuit Bishkek naar Samara was gereisd. Na een verblijf van anderhalve week in Samara werd u naar Moskou gebracht. Vanuit Moskou namen jullie een reisbus naar Leipzig. Jullie passeerden hierbij Polen. U verklaarde dat de eindbestemming van de reisbus Frankfurt am Main was maar dat jullie uitstapten in Leipzig. Vanuit Leipzig zouden jullie vervolgens naar België zijn gebracht (CGVS p.4-5). Welnu er wordt vastgesteld dat u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wars van deze gedetailleerde reisroute, beweerde niet te weten hoe verder was gereisd vanuit Samara. U gaf aan helemaal niet te weten welke plaatsen u was gepasseerd op uw weg tussen Samara en Brussel (DVZ punt 34). Nochtans beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u onderweg door de smokkelaar was gezegd dat u in Leipzig was toegekomen (CGVS p.6). U werd er op gewezen dat u eerder geen beschrijving van uw reisweg kon geven. U beweerde hierop niet te weten waarom u dit niet gedaan had. Verder beweerde u dat u was gereisd gebruik makend van valse paspoorten. Deze zouden zijn geregeld door de smokkelaar. Welnu, er werd vastgesteld dat u geen informatie kon geven over deze paspoorten. U wist niet door welk land ze waren uitgereikt, op welke identiteit ze stonden, en of zij een visum bevatten. U beweerde daarbij dat er geen afspraken waren gemaakt met de smokkelaar mocht de vervalsing aan de grens aan het licht zijn gekomen. Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die werden gebruikt, niet geloofwaardig.

Ter voorbereiding van uw gehoor werd tot slot vastgesteld dat er in het paspoort van uw vrouw in- en uitreisstempels staan van de Russische Federatie. Deze dateren van 2005 en 2006. U werd aldus de vraag gesteld of uw echtgenote ooit in de Russische Federatie had verbleven. U beweerde dat zij er één à twee keer is geweest, u vermoedde in 2006. U beweerde dat zij destijds voor haar werk, zij handelde in goederen, naar de Russische Federatie was geweest (CGVS p.3). Welnu, ook uw echtgenote werd vervolgens de vraag gesteld of zij ooit in de Russische Federatie was geweest. Zij ontkende tot drie maal toe dat zij, buiten de transit op jullie weg naar België, ooit in de Russische Federatie had verbleven. Toen zij op de stempels in haar paspoort werd gewezen beweerde ze dat zij vergeten was dat zij inderdaad in 2006 in de Russische Federatie was geweest. Zij beweerde hierover dat zij toen op bezoek was geweest bij uw vader. Zij beweerde dat dit de enige reden was geweest van haar bezoek aan de Russische Federatie. Dit is opnieuw strijdig met uw verklaringen dat zij voor haar werk was gegaan. Zij werd ook hier op gewezen en beweerde dat zij inderdaad ook voor goederen naar de Russische Federatie was gegaan maar dat zij meestal op bezoek was gegaan bij haar vader (CGVS S.T.(...) p.2-3).

Deze vaststellingen wijzen op manifeste wijze op de onbetrouwbaarheid van jullie verklaringen.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De attesten van de brandweer, het parket en de forensische expertise werden hierboven al aangehaald. Uw

identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, het paspoort van uw vrouw, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van uw gezin, de bewijzen van het Kirgizisch staatsburgerschap van uw kinderen, uw militair boekje, uw diploma middelbaar onderwijs, uw opleidingscertificaat van een professionele technische vorming, het opleidingscertificaat van uw vrouw, het konsomolboekje van uw vrouw, de doopattesten van uw kinderen, de overeenkomst van de schenking van uw huis, het technisch paspoort betreffende de onroerende goederen van uw vrouw en het huisboekje leveren geen van alle bewijzen van de problemen die uw gezin zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat uit de informatie die zij inzamelde over de gebeurtenissen in het dorp Leninskoje (en omgeving) in de periode 19/04/2010 tot 20/04/2010 blijkt dat deze conflicten enkel gesitueerd werden op 19/10/2010, dat de informatie er eerder op wijst dat de situatie in Leninskoye tegen de avond van 19/04/2010 genormaliseerd was en dat er geen informatie werd gevonden dat op 20/04/2010 een aanval heeft plaatsgevonden waarbij Leninskoye of delen ervan gevisieerd of getroffen werden, meent verzoekende partij dat verwerende partij zeer eenzijdig onderzoekswerk heeft verricht. Verzoekende partij brengt bewijzen bij dat in april 2010 er bijzonder

zware incidenten zijn geweest, veroorzaakt door etnische Kirgiezen, die de eigendommen van de niet-etnische Kirgiezen ontnamen en waarbij zelfs doden zijn gevallen. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar een aantal nieuwsartikels die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 2).

2.2.3.2. De Raad merkt ten eerste op dat daar waar verwerende partij stelt dat de conflicten enkel werden gesitueerd op 19/10/2010, zij bedoelt dat de conflicten enkel werden gesitueerd op 19/04/2010. Het betreft een louter materiële vergissing die de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Uit een verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verwerende partij geenszins bedoelde dat de conflicten werden gesitueerd op 19/10/2010, maar wel op 19/04/2010. Verder ziet de Raad niet in hoe de door verzoekende partij aangebrachte nieuwsartikels een ander licht werpen op de motivering van de bestreden beslissing. Ook in een door haar aangebracht nieuwsartikel worden de gebeurtenissen in Leninskoje op 19/04/2010, en niet op 20/04/2010, gesitueerd: "Gelijke voorvallen gebeurden ook in het dorp Gydrostroitel dat niet ver is van de stad Tokmok. Groepen jongeren vielen de huizen van de Russen binnen eisend dat zij het afbolden van het Kyrgyzse grondgebied. Op 19 april gebeurde hetzelfde in het dorp Leninskoje dichtbij Bishkek, en ook in andere voorsteden van het hoofdstad." (verzoekschrift, bijlage 2, "Het levenslot van Russen in Kyrgyzstan: de rellen en perspectieven"). Ook in een tweede door verzoekende partij vertaald artikel van het Nieuws van Moskou wordt uitdrukkelijk de datum van 19 april vermeld voor de gebeurtenissen in Leninskoje (verzoekschrift, bijlage 2). In haar verzoekschrift legt verzoekende partij verder de nadruk op een aantal passages uit artikels gepubliceerd op 20/04/2010. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat deze artikels gepubliceerd zijn op 20/04/2010, op geen enkele manier aantoont dat ook de gebeurtenissen die in de artikels zijn omschreven plaatsvonden op 20/04/2010. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt bewijs aan te brengen van haar bewering dat de aanval in het dorp Leninskoje zou hebben plaatsgevonden op 20/04/2010. Desbetreffende motivering van de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.4.1. Daar waar verwerende partij verzoekende partij en haar echtgenote verwijt dat zij onvoldoende informatie konden geven over de situatie van niet-etnische Kirgiezen in andere straten van Leninskoje en van twee andere Russische families in hun straat, meent verzoekende partij dat verwerende partij totaal tegenstrijdig is met haar visie in het toekennen van de status van vluchteling, aangezien zij in haar beslissingen stelt dat de individuele situatie moet worden bekeken, en niet het algemeen klimaat of de situatie van anderen.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat de bevraging naar het juiste verloop van de gebeurtenissen in april 2010 in het dorp van verzoekende partij, naar het al dan niet aanwezig zijn op het ogenblik van de aanval van de twee andere Russische families in een straat van een tiental huizen waar ook verzoekende partij woonde en naar de naam van deze families, een onderzoek betreft naar de persoonlijke omgevingsfactoren waarin de door verzoekende partij beweerde gebeurtenissen, waarvan zij en haar echtgenote het slachtoffer zouden zijn geweest, zich zouden hebben voorgedaan. De vraag naar de naam van de burens, naar het feit of ook zij persoonlijk aanwezig waren en naar een eenduidig beeld van het dorp tijdens en na de aanval in hoofde van verzoekende partij en haar echtgenote maakt in het licht van het achterhalen van de waarachtigheid van de omstandigheden waarin hun problemen zich zouden hebben voorgedaan dan ook onderdeel uit van het onderzoek naar hun individuele persoonlijke situatie. De desbetreffende vastgestelde flagrante onwetendheden en het gebrek aan eenduidigheid verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij de identiteit van de personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de ontvoering van haar echtgenote niet kent, stelt verzoekende partij dat dit nogal evident is. Het was immers net om de dader of daders te vinden dat verzoekende partij een klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten die de bevoegdheid hebben een onderzoek te voeren.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat de stelling van verzoekende partij dat zij een klacht zou hebben neergelegd bij de autoriteiten opdat deze de ontvoerders van haar echtgenote zouden opsporen, feitelijke grondslag mist. Tijdens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal verklaart verzoekende partij immers uitdrukkelijk geen klacht te hebben ingediend aangaande de ontvoering van haar echtgenote (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/11/2012, p. 15). De klacht bij het parket waarvan verzoekende partij een attest heeft aangebracht (administratief dossier, stuk 13, nr. 12), betreft geenszins de ontvoering van de echtgenote van verzoekende partij. Het attest van het parket aangaande deze klacht vermeldt louter een brandstichting op het adres van verzoekende partij en dateert van 27/05/2010, terwijl de ontvoering pas op 05/06/2010 plaatsvond. Bovendien verklaart verzoekende partij dat haar echtgenote net ontvoerd werd als reactie op de klacht die werd neergelegd

(administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/11/2012, p. 15). De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij bijgevolg blijkt dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om te weten te komen door wie haar echtgenote werd ontvoerd. Bovenstaand argument is derhalve niet dienstig. Het niet betonen van enige interesse omtrent de identiteit van de ontvoerders van haar echtgenote en/of van de personen die haar land bezet hadden – verzoekende partij verklaart bij het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat haar dat niet interesseert (administratief dossier, stuk 3, p. 14) – hypothekeert verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen correcte kennis heeft van de inhoud van de documenten die door haar worden aangebracht, doet verzoekende partij in haar verzoekschrift volgende opmerkingen.

Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet weet dat het medisch onderzoek werd uitgevoerd door een forensisch expert, betoogt verzoekende partij dat men van haar, “een doodgewone sterveling”, niet kan verwachten dat zij een analyse kan maken van medische attesten.

Waar verwerende partij vaststelt dat het attest van de brandweer vermeldt dat de schade 90 procent van de eigendom en inboedel van verzoekende partij bedraagt, terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat de schade 100 procent bedroeg, oppert verzoekende partij dat er geen verschil is tussen de uitspraak “mijn huis is voor 90 procent verbrand” of “het is helemaal verbrand”, aangezien men in beide gevallen spreekt over een totaliteit.

Ten slotte meent verzoekende partij dat het door haar aangebrachte attest van het parket opzij wordt geschoven zonder enige uitleg.

2.2.6.2.1. De Raad merkt op dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal door verzoekende partij verklaard werd dat het medisch attest werd opgesteld naar aanleiding van een standaardprocedure. Zij verklaart dat wanneer een patiënt wordt binnengebracht, deze door de medische expert wordt onderzocht (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/11/2012, p. 12). Het medisch attest dat verzoekende partij aanbrengt vermeldt daarentegen dat het onderzoek werd verricht door een forensisch expert, en bovendien op aanvraag van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 13, nr. 13), waardoor ook van een standaardprocedure geen sprake is. Derhalve werd terecht door verwerende partij vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij niet overeenkomen met de gegevens in het door haar aangebrachte medisch attest. Met haar betoog dat zij maar “een doodgewone sterveling” is die geen analyse kan maken van medische attesten, kan verzoekende partij geenszins haar onwetendheid omtrent de aard van het onderzoek vergoelijken. Op het medisch attest staat immers meermaals duidelijk vermeld dat het een forensisch onderzoek betreft (administratief dossier, stuk 13, nr. 13). Daar dit kan worden vastgesteld door een eenvoudige lezing van het medisch attest, is er in geen geval sprake van een noodzaak tot een complexe analyse die een medische kennis vereist zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift insinueert. Ook voor het achterhalen van het in dit attest vermelde tijdstip van het ogenblik waarop de verwondingen zouden zijn opgelopen is evenmin enige medische kennis vereist.

2.2.6.2.2. Het argument van verzoekende partij betreffende het attest van de brandweer weerlegt op geen enkele manier de vaststelling dat verzoekende partij een onvoldoende kennis heeft van de inhoud van het attest. In het attest staat immers duidelijk vermeld dat de schade 90 procent bedraagt. Tijdens haar verklaringen geeft verzoekende partij uitdrukkelijk toe niet te weten dat in het attest vermeld staat dat de schade 90 procent bedraagt: “In uw attest van de brandweer staat vermeld 90%? Dit attest werd opgemaakt door een specialist. Mag ik iets vragen – het huis is afgebrand – hoe kan je de schade berekenen? Ik heb de inhoud van deze attesten niet vanbuiten geleerd.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/11/2012, p. 13). Het betoog dat er geen verschil is tussen 90 procent en 100 procent is bijgevolg niet van aard afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekende partij geen kennis heeft van de inhoud van het attest. Daarnaast wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.

2.2.6.2.3. Daar waar verzoekende partij beweert dat het door haar aangebrachte attest van het parket opzij wordt geschoven zonder enige uitleg, stelt de Raad vast dat verzoekende partij voorbij gaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert dat betreffende de aangebrachte documenten gesteld dient te worden dat deze slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in geval zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen. Gezien de verklaringen van verzoekende partij in casu niet geloofwaardig zijn, stelt verwerende partij dan ook terecht vast dat het attest van het parket op zich niet in staat is de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Bovendien merkt de Raad op dat uit het attest niet blijkt dat de bij het parket neergelegde klacht betrekking heeft op de door

verzoekende partij voorgehouden brandstichting op 20/04/2010, daar het attest louter vermeldt dat er een strafzaak aanhangig gemaakt werd aangaande een brandstichting op het adres van verzoekende partij, verricht door onbekenden van de Aziatische origine, maar evenwel nergens aangeeft op welke datum deze brandstichting zou hebben plaatsgevonden (administratief dossier, stuk 13, nr. 12).

2.2.7.1. Betreft de vaststellingen omtrent de afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte documenten, beperkt verzoekende partij zich tot de opmerking dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gesteld dat verzoekende partij niet uitvoerig op alles moest ingaan en dat zij hiertoe de kans zou hebben bij het Commissariaat-generaal, waardoor verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitvoerig reisverhaal heeft gedaan.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat het argument dat verzoekende partij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken tot een korte versie zou hebben beperkt een post-factum verklaring uitmaakt die verzoekende partij geenszins opwierp tijdens haar gehoor. Wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd wordt met het feit dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat zij niet wist waar zij was overgestapt, terwijl zij op het Commissariaat-generaal aangeeft dat zij in Leipzig is overgestapt, verklaart zij immers dat zij niet weet waarom ze dit heeft gezegd (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/11/2012, p. 6). Bovendien merkt de Raad op dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk wordt gevraagd naar de plaatsen en landen van doorreis (administratief dossier, stuk 10, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 34 (reisroute)), waardoor het argument van verzoekende partij dat zij slechts een korte versie heeft gegeven van haar reisweg, geenszins vergoelijkt dat zij geen enkele melding heeft gedaan van het feit dat zij via Leipzig is gereisd. Desbetreffende motivering blijft derhalve overeind. De motivering betreffende het onaannemelijk bevinden van de verklaringen afgelegd bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande de gebruikte reisdocumenten, meer in het bijzonder de onwetendheid over de inhoud van het gebruikte valse paspoort en de afwezigheid van afspraken bij detectie (administratief dossier, stuk 3, p. 5-6), wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8.1. Aangaande de inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote betreffende het verblijf van haar echtgenote in de Russische Federatie, stelt verzoekende partij dat haar echtgenote niet onmiddellijk heeft gesproken over de visa voor de Russische Federatie omdat zij meende dat dit niet van belang was juist omdat het ging om privébezoeken aan haar vader.

2.2.8.2. Het argument van verzoekende partij dat haar echtgenote niet onmiddellijk heeft gesproken over haar verblijf in de Russische Federatie omdat ze dacht dat dit niet van belang was omdat het ging om privébezoeken aan haar vader, kan niet door de Raad worden bijgetreden. Deze verklaring is immers manifest tegenstrijdig aan de verklaring gegeven door haar echtgenote op het Commissariaat-generaal. Ten eerste werd door de echtgenote meermaals ontkend ooit te hebben verbleven in de Russische Federatie. Ten tweede geeft de echtgenote aan dat zij de bezoeken aan haar vader in de Russische Federatie was vergeten, en dus niet dat zij dit niet zou hebben vermeld omdat ze dacht dat het niet van belang was. Desbetreffend verliep het gehoor van de echtgenote op het Commissariaat-generaal van 7 november 2012 als volgt:

"Heeft u ooit in de Russische Federatie (RF) verbleven?

Transit onderweg naar hier.

En daarbuiten?

In Kazachstan.

U bent daarbuiten nooit in de RF geweest?

Neen.

Enkel transit op weg naar België?

Ja.

U man zei dat u wel in de RF heeft verbleven?

Transit.

U bent daarbuiten nooit in de RF geweest?

Neen.

In uw paspoort staan stempels van de RF?

Transit dan wel.

Uw man zei dat u in Penza heeft verbleven?

Ja, ik ben het vergeten, was lang geleden. Mijn vader woonde daar. Maar we hadden geen contact met elkaar. Dat was heel lang geleden." (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d.

07/11/2012, p. 2-3). Deze vaststelling bevestigt verder de ongelooftwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.9. Voormeld niet stroken met informatie en voormelde flagrante onwetendheden, inconsistenties, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaalaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaalaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielaalaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat er in Kirgizië wel degelijk sprake is van een algemeen gevaar voor de burgerbevolking die bestaat uit niet-etnische Kirgiezen, daar door de houding van de etnische Kirgiezen een algemeen angstgevoel bij de niet-etnische Kirgiezen ontstaat, niet aantoot dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de "Subject Related Briefing" betreffende "Kirgizië – Situatie van etnische Russen en andere etnische minderheden sinds april 2010" van 20 juni 2012 (administratief dossier, stuk 14, deel 2) erkent dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij andere minderheden, doch dat, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, dit niet geleid heeft tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij door de verwijzing naar het algemeen angstgevoel bij niet-etnische Kirgiezen – hetgeen niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Kirgizië geen sprake is van systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Derhalve wordt desbetreffende motivering van verwerende partij door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. De Raad besluit dat verzoekende partij niet aantoot dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, stellende dat de motivering van de bestreden beslissing minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 7 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op

pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat (administratief dossier, stuk 3).

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT